

Tvoj nasmeh, Rua

Glej ta obraz,
koliko ljubezni je v njem,
njegovo zaupanje v don Boska
je brez meja.

Poglejte, kaj zmore duša
tudi v ubogem telesu:
ožarila je njegov izmučeni obraz,
nadahnila mu je nežnosti
in topline.

Rua je bil ves zagledan v Jezusa,
zato ga je videl povsod:
v čistosti svojih oči
ga je videl v don Bosku,
ga je gledal
v vsakem človeškem bitju,
najbolj pa v malih ljudeh,
v zapuščenih,
zatiranih,
prevaranih,
ponižanih in razžaljenih.

Kako je dobro vedel:
čistost, ki ni ljubezniva,

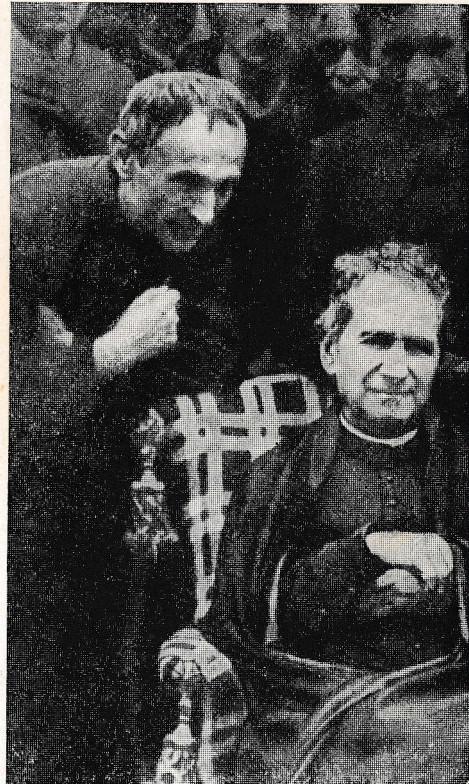
uboštvo, ki ni polno dobrote,

pokorščina, ki ni vdana ljudem,

odbija;

draži;

ubija.

Kako lep je Rua
v svoji milini,

Res, drugi don Bosko,
kakor Jezus med nami!

stk

Rua - don Boskov dar nam

Na vigilijo beatifikacije

Na vigilijo pred praznikom beatifikacije don Rue se je rimsko nebo stemnilo, začelo je liti kakor iz škafa. Stari so se spomnili, da je bilo prav tako na vigilijo beatifikacije don Boska. Napovedali so, kakor je bilo naslednjega dne tedaj umito in bleščeče nebo, tako bo tudi za don Ruoa. Res, don Bosko je z Ruom vse delil na pol!

V Rim so prihajali posebni vlaki, se prerivali po rimskih cestah in ulicah avtobusi, množice romarjev so valovale kakor pšenica na polju. Salezijanski zavodi so bili prepolni ljudi. Vseh 22.000 vstopnic v baziliko sv. Petra je pošlo, zmanjkalo jih je na tisoče. Treba bo dati na trg zvočnike, da bodo ljudje zunaj bazilike mogli slediti slovesnosti v njej.

V obširno vežo nove glavne hiše v Rimu je prišla skupina slovenskih salezijancev. Uspelo jim je zajeti vrhovnega predstojnika, iztrgali so ga njegovim skrbem za jutrišnji dan, zapeli smo mu, kakor bi zapeli don Bosku, don Rui, ki bo jutri blažen pred Cerkvijo. Italijansko uho jih je z občudovanjem poslušalo. Dejali so: čudovit zbor, pesmi moške in vendar otožne, nekaj podobnega, kakor so alpske italijanske pesmi. Sredi med njimi je Ricceri, don Boskov naslednik, ves zamaknjen v poslušanje, s seznamom stvari, ki jih je še treba pripraviti, ginjen, prevzet, ves predan svojim bratom.

Daljni spomini

Nekoliko upognjen pod osmimi križi je z blaženim nasmehom prišel nekdanji vrhovni predstojnik, Renato Ziggotti. Vse življenje je čakal beatifikacijo Mihaela Rue in se zanjo kot predstojnik z vsemi silami prizadeval. Na vprašanje: »Ste srečni sedaj?«, je odvrnil: »Presrečen!«. Nato je pripo-

vedoval: »Veš, don Rue se prav dobro spominjam. Bil sem komaj tri mesece salezijanec in sem prosil, če bi smel čuti pri bolnem Rui vsaj eno noč. Dovolili so mi. Prišel je bolničar in mu dal zelo boleče zdravilo. Ko se je Rua malo opomogel, sem ga

vprašal: »Zelo trpite, don Rua?« »Malo, da«. Tedaj sem v svoji mladostni redovniški gorečnosti vzkliknil: »Tudi Gospod je trpel na križu«. Don Rua me je pogledal, se nasmehnil in mi dejal: »Bravo, Ziggotti!« Na smeh mi pride moja tedanja preproščina, ko sem dajal navet svetniku, ki je umiral. Vendar upam, da mi bo don Rua dejal, ko bom prišel za njim v nebesa: »Bravo Ziggotti!«

„Lahko noč!“ vrhovnega predstojnika

Ko se je dan zagrnil v noč, so se po salezijanski navadi zbrali v kapeli

glavne hiše sobratje, bivši gojenci, sotrudniki in prijatelji za večerne molitve, po katerih je vedno kratek nagovor predstojnika za »lahko noč«.

K ambonu je stopil vrhovni predstojnik. Se enkrat se je pričel velik praznik s preprostim, salezijanskim nagovorom za lahko noč.

Med drugim je dejal:

»Poskrbimo, da naše veselje ob jutrišnjem prazniku, ne bo v praznem triumfalizmu. Da bo naše veselje kaj vredno, se moramo zavedati, kaj je bil don Rua, kakšen je v resnici bil. Ne tak, kakor ga predstavlja popačena podoba in opisi, ki ga delajo odbijajočega. Sedaj ga komaj začinjamo pravilno spoznavati, ceniti in tudi ljubiti.

Po don Boskovi smrti so v Rimu resno nameravali vključiti komaj nastalo salezijansko družbo v neko drugo družbo, češ, da sama ne bo zmožna življenja. Škof Manacorda iz Fossana je protestiral: »Poznam to družbo,

poznam ljudi te družbe. Tega ne smete narediti!« Zlasti je poznal Ruo, in vemo, kako je pod njim šla družba naprej.

Skrivnost Ruinega duhovnega očetovstva je vsa v njegovi ljubeči zagledanosti v don Boska. Karkoli je rekel, napisal ali naredil, vse je bilo oziraje se na don Boska. Ko je bil v Palestini in ga je obdajala občudujoča množica, ki mu je ploskala, je preprosto dejal: »Kako imajo ti ljudje radi don Boska!«

Zavedajmo se, da morajo imeti, kamorkoli pridemo in kjerkoli smo, poverilna pisma našega življenja in dela en sam jasen pečat: don Bosko. Brez tega pečeta, nam ne bodo ljudje več verjeli.

Jutri se bomo še posebej zahvalili Bogu za veliki dar, ki nam ga daje v Rui. Z njim nam bo korak v življenju lažji, cilj že zagotovljen. Lahko noč.«

stk

Pavel VI. o Rui

Rimsko slavje v vatikanski baziliki je bilo veličastno in izredno. Ne toliko zaradi ceremoniala, ki ga praktično ni več, temveč zaradi vzdušja, ki je vladalo v tej največji cerkvi sveta. V njej je bilo natrpanih več kot trideset tisoč ljudi, ko je vstopil papež s svojim spremstvom. Že utrujeni in naveličani fantje so komaj čakali ta trenutek, da bi lahko eksplozirali papežu v pozdrav z vpitjem, ploskanjem, kakor so bili vedno ob takih prilikah vajeni. Nič tega, veliko razočaranje. Kar dovolj strog in zahteven glas je po zvočnikih opozoril, da naj se ob papeževem prihodu ne ploska. Zaslišala se je blaga gregorijanska melodija vstopne pesmi za sveto evharistično slavje.

Papež je pri oltarju sredi osemindvajsetih kardinalov. Zbor poje »angelsko mašo«, ki jo je Mihael Rua pel tolikokrat že z mladih let pri

don Bosku v turinskem Oratoriju. Po tem trenutek globoke tihote in nastopi pred papežem tajnik kongregacije za svetniške zadeve s prošnjo:

»Blaženi oče, po don Boskovi smrti so v salezijanski družbi govorili z besedami svetega pisma, da je umrl oče, toda kakor da ne bi umrl, ker je zapustil nekoga, ki mu je bil podedben. To je bil Mihael Rua. Tedaj mu je bilo petdeset let, a že z mladih let je bil blizu svetemu ustanovniku.

V teku dvaindvajsetih let svojega vodstva se je dvignilo število don Boskovih sinov od osemsto na štiritisoč. Salezijanska družba po pravici gleda v don Rui drugi steber svoje ustanove... V imenu mnogih škofov, duhovnikov in vernikov iz Piemonta in še posebej iz Turina, zlasti pa v imenu velike salezijanske družine in Hčera Marije Pomočnice, prosimo da prištejete med blažene Mihaela Rua...«

Sveti oče je nato odgovoril:

»... z apostolsko oblastjo bom vpisal v seznam blaženih Mihaela Rua, duhovnika salezijanske družbe sv. Ja-

Blaženi Mihael Rua v Berninijevi gloriiji

neza Boska in dovoljujem, da se slavi njegov god vsako leto 6. aprila, dan njegovega večnega rojstva. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«

Ko je papež to izgovoril, se je v Berninijevi »gloriji« prikazala podoba novega blaženega in po vsej baziliki se je razlegel mogočen aplavz, ki ga nihče ni mogel preprečiti ne ustaviti.

Potem je šla maša naprej neovirano do papeževega govora.

Med drugim je dejal: »Zakaj je bil don Rua postal blaženi? Ker je bil don Boskov naslednik, nadaljevalec njegovega dela, ker je iz njegovega zgleda napravil šolo, iz njegovega osebnega dela razširjeno ustanovo, iz njegovega življenja zgodovino, iz njegovih pravil duha, iz njegove svetosti zgled. Iz izvira je napravil strugo in veletok... Čudovita rodovitnost salezijanske družine, najbolj značilna pojava prejšnjega in sedanjega stoletja, se je v don Bosku začela, v don Rui nadaljevala... Vse to z božjo milostjo in s herojskim odgovorom nanjo.«

Še marsikaj je povedal papež v svojem nagovoru: poudarjal je zvestobo tradiciji, hvalil je salezijance in sestre ter njihovo delo za mladino. Vzpodbujal je mlade k zvestobi in delu v don Boskovem in Ruinem duhu...

Umetnik, ki je naslikal Ruo za berninijevo gloriijo, mu je vtisnil mnogo gub in brazd, toda pravi Rua ni bil tak, in sedaj v nebeški slavi še toliko manj.

Sploh se mora Rua smehljati nam ljudem: vse življenje je bil skromen, daleč od vsakega razkazovanja, sedaj ko je v nebeški gloriiji, kaj mu naj bo še naše slavljenje in čiščenje? Če ga ne posnemamo v vsem kar je človeško božjega v njem, bodo vse samo besede, besede, besede...

Naši sobratje v Rimu

Naš neutrudni organizator romanj, Franc Štuhec, je poskrbel, da je rimsko romanje 45 naših sobratov ostalo vsem v nepozabnem spominu in da so mogli duhovno uživati beatifikacijo don Rue. V prostem času so si ogledali rimske kulturne spomine, zlasti pa so občudovali razen rimskih bazilik čudovito lepo novo veliko cerkev, posvečeno don Bosku v Cinecittà. Povsod so jih sobratje res bratsko sprejeli. Izredno lep vtis so dobili tudi v Sloveniku, kar je zasluga mons. Jezernika. Seveda je obisk Kalistovih

**Slovenski
salezijanski
romarji
na trgu
sv. Petra
v Rimu**

katakomb obvezen za vsakega zavednega kristjana. S smejočim se obrazom jih je sprejel vodič, naš sobrat Stanko Gašparec.

Čisto na robu Rima je naše romarje sprejela nova obsežna glavna hiša, ki se je zaradi domačnosti vrhovnega predstojnika, Riccerija Alojzija, zdela takoj bolj družinska. Za vsakega se je zanimal, vsakemu je hotel podati roko. Naša pesem »Naj čuje zemlja in nebo... da srce zvesto kakor zdaj, ostalo bode vekomaj«, je bila izraz naše hvaležnosti in zvestobe don Boskovemu namestniku. Ko so mu razložili vsebino pesmi, je bil ginjen.

Zapeli so mu še druge pesmi, in na njegovo željo še pesem don Bosku.

Še dalje pripoveduje nekdo od njih: »Že to, da smo se srečali s tisoči salezijanci, s Hčerami Marije Pomočnice, don Boskovimi prijatelji, ki so čutili in mislili kakor mi, je bilo posebno doživetje. Žal nam je bilo le, da nismo mogli biti vsi pri slovesni akademiji v čast novemu blaženemu na naši salezijanski univerzi. Vendar smo imeli veliko zadoščenje, da smo mogli v tistih urah, ko je bila akademija, našim rojakom, ki živijo v Rimu, pri maši in pri srečanju z njimi pričarati košček domovine...«

Proslava Mihaela Rue na Rakovniku

Vrženi smo v vrvež atomskega veka. Utrip življenja je vsak dan hitrejši, človeka vedno bolj nadomeščajo stroji, računalniki. Ravno v tem času je vesoljna Cerkev čutila potrebo, da zasadi še en smerokaz na poti svojega romanja. Taki smerokazi so svetniki. Kakor so potniki različni, tako so tudi smerokazi, a vsi so ožarjeni z lučjo božjega življenja.

Ob koncu cerkvenega leta, ki je tudi praznik Kristusa Kralja, smo počastili njegovega velikega sodelavca, Mihaela Rua.

Don Boskovi prijatelji so se zbrali v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku, da proslave novega blaženega.

Pri glavni maši, ki jo je daroval naš inspektor, je sodelovala rakovniška farna mladina in mladi salezijanci z novinci in dijaki iz Želimpljega. Vsa

maša je bila ena sama pesem veselja in zahvale Bogu.

Popoldne so se, kot vsako zadnjo nedeljo zbrali v Marijinem svetišču naši prijatelji sotrudniki in sotrudnice. Zanje so bogoslovci pripravili akademijo z bogoslužjem božje besede. Pesem Zadonite pevski zbori se je zlila s prazničnimi glasovi fanfar. Spet je bil poudarek na blaženem Rui, ki je bil leta 1904 navzoč pri blagoslovitvi temeljnega kamna rakovniškega svetišča.

Blaženi Rua je postal naš vzor prav v tistih majhnih, dejal bi, skoro nevidnih don Boskovih iznajdb za človeka. Saj je popolnost našega življenja v tem, da gremo v življenje z ljubeznijo do vseh, ki nam jih pošilja na pot Bog sam ...

Še je odmevala pesem Daj mi duše ... ob koncu blagoslova, a naše misli so še vedno bile pri Rui, prikradel se nam je v srce, čutimo njegovo toplino.

jz

Sveto prijateljstvo

Z don Ruo se je seznam turinskih in piemontskih svetnikov spet povečal. Kako si sledijo? Začnimo pri Piju Brunonu Lanteriju, potem mu sledi Jožef Cafasso in Jožef Cottolengo. Don Bosko je v ožji povezavi z Lanterijem in Cafassom. Od don Boska pa izhajajo Mihael Rua, in vsi svetniški duhovniki salezijanske družine. Sem spada kot gojenec turinskega Oratorija še don Orione, ustanovitelj svoje družbe. Pod nekim don Boskovim vplivom so bili Leonard Murialdo, Friderik Albert, Faá di Bruno,

Edvard Rosaz, Janez Boccardo, Jožef Cicco in še kanonik Allamano ter Alojzij Boccardo.

Seznam je dolg in čudovit, če samo pomislimo, kaj so vsi ti svetniški možje napravili v svojem življenju za človeka naše dobe!

Površen človek bi mogoče zgrabil za kitaro in začel peti: Glejte, Turin, Piemont, zemlja svetih mož in žena, zibelka herojev dobrote ... Vse to bi bila zgolj retorika: ves svet je zemlja svetnikov, vsaka dežela in mesto ima

svoje heroje dobrote in požrtvovalnosti za bližnjega.

Kako naj si torej razložimo ta skupinski pojav svetnikov v istem prostoru in času? Kdor le malo pozna vse te može, bo lahko našel odgovor.

Njihova skrivnost je bila preprosto v njihovi edinosti in duhovniškem prijateljstvu. Bili so skupina, prava enota, ki je ustvarjala ozračje, v katerem jim ni bilo nič nemogočega.

Pomislimo samo na Cafassovo svetost, ki je tja do podrobnosti vplivala na vse te ljudi, vštrevši don Boska. Pomislimo tudi na Duhovniški dom, v katerem so se ti duhovniki, in tudi

don Bosko, vzgajali. Ne pozabimo tudi na prijateljstvo, ki je tesno povezovalo vse te duhovnike z don Boskom. Ti duhovniki so čutili z izredno globino, da biti duhovnik pomeni živeti v konkretni družini resničnih sobratov, in so svoje duhovništvo osnovali ne samo na osebni dobri volji, ki je vedno nenadomestljiva, temveč tudi na bogastvu cele duhovniške skupnosti, ki so ji pripadali.

Duhovnikovo poslanstvo je najprej in predvsem, da živi za Jezusa, da je kar najbolj živo znamenje njegove pričujočnosti v Cerkvi in v svetu. Za ta ideal so živeli vsi ti duhovniki kot skupina apostolov za Kristusa.

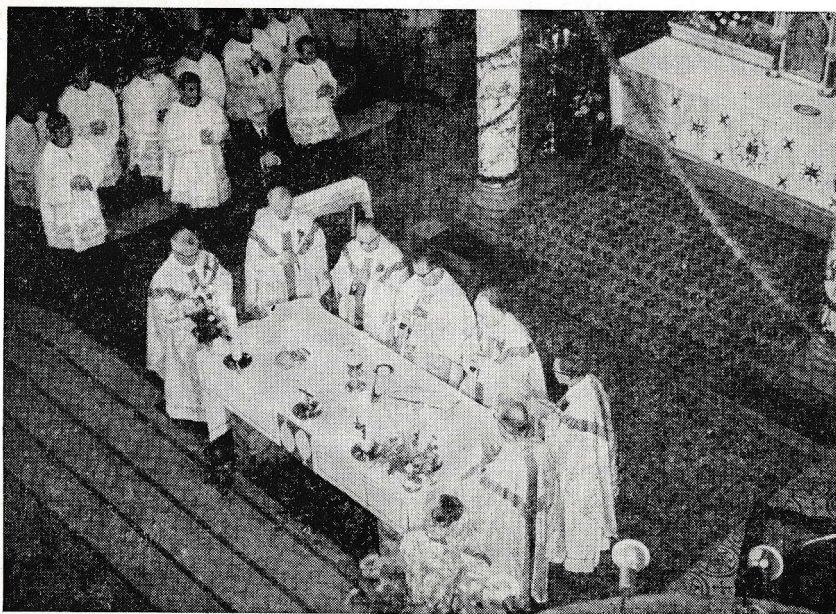
Redovniški zlati jubilej

Ko gledaš slike zlatoporočencev, vidiš na njihovih obrazih pravzaprav le razorana lica, toda iz oči jim ponavadi sije neka umirjenost in blaga dobrota. Življenje je izbrisalo s svojo trdo in neusmiljeno roko vsako iluzijo, od življenja ne pričakujeta ničesar več, in če sta verna, je njuno

pričakovanje vendarle obrnjeno samo še v srečanje z Bogom.

Kaj naj bi rekli o zlatem jubileju redovnika?

Na Rakovniku je 8. septembra lani praznovalo 50. obletnico svojih redovnih zaobljub šest naših sobratov: **Hanželič Anton, Horvat Franc, Opaka**

Jakob, Skuhala Franc, Ternar Anton in Vode Anton.

Razen Opaka Jakoba, ki je salezijski sobrat pomočnik so vsi ostali duhovniki.

V nekaki okrogli mizi smo jim zastavili različna vprašanja. Radi bi vedeli, kaj doživljajo sedaj po 50. letni hoji po poti, ki vodi v večnost.

Skuhala Franc: »Rad se spominjam tistega avgustovskega jutra, na praznik Obglavljenja sv. Janeza Krstnika, ko sem klečal v skromni, a lepo okrašeni novicijski kapeli v Kleči Dolnji na Poljskem in izgovarjal besedilo posvetitve Bogu v salezijski družbi. **Svoje nevrednosti se tedaj gotovo nisem tako zavedal, kakor sedaj po 50. letih.** Bil sem in ostal sem srečen, čeprav ne tako, kakor sem si tedaj zamišljal.«

Vode Anton je k istim občutkom dodal še tolo dogodivščino in razsodbo tovarišev: »Še tisti dan, ko smo bili preoblečeni, smo se spravili igrat dolgo zastavo. Ker nismo bili vajeni talarja, smo padali, da je bilo veselje. In meni se je primerilo, da sem takoj tisti dan, po kosilu, grdo strgal talar. Takoj je šlo od ust do ust: **Ta pa ne bo dolgo pri salezijancih...**«

Opaka Jakob, je na vprašanje, v čem je gledal svoje poslanstvo v Cerkvi in človeški družbi kot pomočnik, skromno dejal: »**Tu pa se čutim kot majhen, neznamen drobec.**«. Mi vemo, koliko dobrega je naredil kot **mizarjski mojster in vzgojitelj** za najbolj revno mladino tako na Rakovniku, kakor potem na Selu v Ljubljani in sedaj že dolgih 25 let v Cádiz na Španskem.

»In kaj pravite vi, gospod **Horvat**, k današnjemu dnevu?«

»Ob 50. letnici redovnega življenja doživljam to, da sem vsak dan starejši in neizogibno hitim k temu, **da bo treba v kratkem dati Bogu odgovor za svoje delovanje na zemlji.**«. Prav je tako, vendar mu vsi želimo še vrsto let pridnega dela.

»Gospod **Hanželič**, vi ste dali svoje najboljše moči za najbolj revne ljudi v **Kolumbiji kar celih 18 let**, sedaj pa pasete duše na svojem revnem Kozjaku, kjer ste doživeli tudi hude preizkušnje. Kaj občutite danes?«

»Doživljam globoko hvaležnost Bogu, Mariji Pomočnici in don Bosku za salezijski poklic, in predstojnikom, da so me tako potrpežljivo vzgajali. **Iz veržejskega pastirčka so me z božjo milostjo naredili redovnika in duhovnika, da bi mogel koristiti človeku.**«

»Gospod **Vode**, Vi ste zaradi svoje izobrazbe imeli vedno zelo širok pogled na svet in na vlogo Cerkve v njem. Kaj menite o krizah v redovniškem in duhovniškem življenju in kaj bi dejali mlademu človeku, ki se odloča za naš poklic?«

»**Kriza** v redovniškem in duhovniškem stanu je seveda mogoča, kot kaže vsakdanja skušnjava. Ne bi rekel, da so bili redovniki in duhovniki nekoč kaj boljši kot so danes. Imajo, bi rekel, celo več poguma in so odkritosrčnejši, ker brez sramu tudi na zunaj pokažejo to, kar so na znotraj. Kriza je lahko nekaj pozitivnega. **Je kakor nevihta v naravi: pred nevihto je ozračje soparno, zatoхло, nevzdržno; ko pa se nevihta izdivja, je vse kakor prenovljeno.** Seveda je marsikaj tudi zbitega, polomljenega, za vselej uničenega... Mlademu človeku, ki se odloča za naš poklic pa bi dejal: **Kdor hoče biti danes redovnik ali duhovnik, naj vzame svoj poklic zares zelo resno.** Vsi kristjani smo poklicani **hoditi za Kristusom križanim.** Duhovnik in redovnik pa še prav posebej. Meni se zdi, da je poleg naravnih darov za ta poklic nujno potrebna dobršna mera **pripravljenosti za sprejemanje trpljenja, žrtev in odpovedi.** Jezus sam pravi: »Kdor hoče hoditi za menoj, naj se odpove samemu sebi in vsak dan vzame svoj križ ter hodi za menoj.«

»Gospod **Skuhala**, kaj bi še vi povedali k tema dvema vprašanjema?«

»Da pride do mladeniške krize v življenju vsakega fanta, to je razumljivo, naravno. Vabili so me kot športnega delavca naj stopim v njihove vrste. Po božji dobroti sem ostal zvest don Bosku. **Kriza je celo potrebna, ker mladega fanta utrdi ali pa...** Kakor poje naš slovenski pesnik: »Če sem jeklo, se zaiskrim, če pa steklo, se zdrobim!« — Svojim mladim sobratom želim samo to, da bi vse delali le iz ljubezni do Boga in za zveličanje svoje duše in za duše, ki bodo njim poverjene. Priporočam jim tudi, naj bodo do svojih dragih predstojnikov odkritosrčni in naj z njimi sodelujejo in naj jih ne postavljajo pred »izvršena dejstva«. Tedaj bodo povsod zadovoljni in srečni.«

»K temu bi dodal še to«, je pripomnil sobrat pomočnik **Opaka**: »Tistim, ki pridejo k nam, bi zelo pri-

poročil, naj se vsak dan vsaj enkrat priporočijo **Mariji Pomočnici za stanovitnost v poklicu**. Zaupa naj v predstojnike, zraven tega pa naj se izogiba vsega, kar bi znalo zrahljati stanovitnost v poklicu.«

In še eno vprašanje je bilo zastavljeno. Ko se celo med našimi vrstami oglašajo glasovi, da bo zaradi vedno bolj naravnega gledanja na človeka redovniški stan počasi izginil, so naši jubilanti izjavili tole:

Horvat: »Seveda, redovniško življenje brez pokoriščine in ponižnosti ne bo moglo obstajati.«

»In kaj pravite, Vi, gospod **Vode**?«

»Navzlic hudi krizi, ki pretresa redovniško življenje, kakor sicer tudi vso Cerkev, bo Bog prav gotovo tako vse naravnal, da **redovniško življenje ne bo izbrisano s površja zemlje**. Mor-

Vezilo 1973

Kakor vsako leto, tako tudi letos pošilja naš vrhovni predstojnik vsej veliki salezijanski družini svoje novoletno vezilo, ki naj bi nas spremljalo v življenju in delu vse leto. To izročilo nam je zapustil don Bosko. Nima samo čustvene vrednosti, ni retorično geslo, temveč hoče dati vsem članom naše družine pravi program, ki naj nas vse združuje na poti k skupnemu cilju.

Glasi se takole:

**SALEZIJANSKA DRUŽINA BO SPET NAŠLA ŽIVLJENJSKO MOČ,
KAKOR JO JE IMELA NA SVOJEM ZAČETKU,
ČE BO ŽIVELA V MISIJSKEM DUHU.**

Vezilo ima pomen tudi v tem, ker nas hoče resno pripraviti na datum, ki nas sicer navdušuje, mora pa v nas predvsem obnoviti tisto velikodušno, požrtvovalno in veselo predanost, ki je rodila čudež prvih salezijanskih misijonov. Leta 1975 se bo namreč dopolnilo prvih 100 let salezijanskih misijonov. Do tedaj se vsi prizadevajmo, da bi to vezilo spremenili v vsakdanji drobiž.

Alojzij Ricceri
vrhovni predstojnik

da bo izbrisan ta ali oni red, ta ali ona kongregacija, a **Bogu posvečene duše bodo še obstajale**, če ne tako, pa drugače. Možnosti je namreč nič koliko v božjih načrtih. To krizo more in mora tudi vsakdo izmed nas reševati: **hoditi za Kristusom Križanim, ki je bil ubog, pokoren in čist.**«

Besede teh naših sobratov prav gotovo veliko veljajo, saj imajo za seboj 50 let izkušenj. Niso mladostna navdušenost in nekako napol slepa zagledanost novinca, ki se je naučil izbranih besed o vseobljumljajoči ljubezni, ljubezni, ljubezni... Nazadnje je le Križ v zarji velikonočnega vstajenja naše edino upanje! stk

Sestre HMP na pragu drugega stoletja

Sklepne slovesnosti za stoletnico ustanove Hčera Marije Pomočnice v Rimu, Turinu in Morneseju niso bile same sebi namen. Bolj kakor domotožno gledanje v preteklost, ki je bila čudovita, so oči sester in vseh, ki imajo radi to ustanovo, uprte v prihodnost. To je znamenje mladosti, ki se ne boji burnih časov ne nikakršnih kriz. V tem duhu so se vrstila slavlja, ki so bila nekaj podobnega, kakor godovanje v domači družini:

so veselje, čestitke in voščila za zdravje, napredek in nove uspehe.

Oče sredi svojih hčera

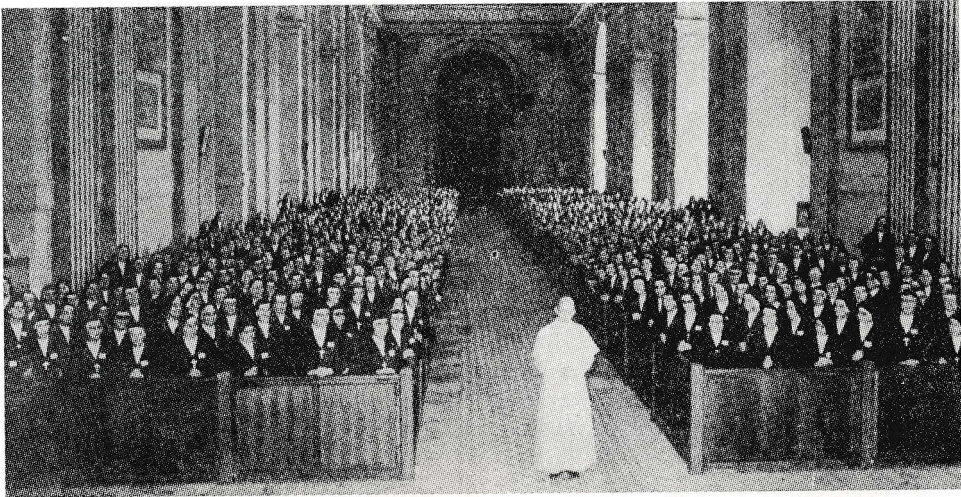
Kaj lepšega in bolj blaženega, kakor biti s svojim očetom? Srečanje s svetim očetom je bilo za sestre nekaj nepopisno navdušujočega. V dvorani blagoslovov se je zbralo 2300 Hčera Marije Pomočnice na srečanje s Pavlom VI. Tisti 15. julij 1972 bo ostal neizbrisni datum za sestre.

V svoji očetovski besedi jim je med drugim dejal:

»To srečanje mi kliče v zavest množico vaših sosester, ki se po vseh kontinentih ponižno in velikodušno dajejo Cerkvi in dušam in tako širijo božje kraljestvo. Značilnost v vašem dajanju, ki jo opažam tudi na vaših obrazih, pa je vesel nasmeh in vedra radost. In sedaj bi vam rad izrazil zahvalo namesto tistih, ki vam nikoli ne rečejo hvala. **Rad bi se vam zahvalil za vse dobro, ki ste ga storile dušam, Cerkvi, človeški družbi.** V imenu

Mornese 5. avgusta 1972

V rojstnem kraju svete Marije Mazzarello stoji sedaj nova cerkev njej v čast, mornežanom v ponos, sestram pa v veliko veselje. V njej se je ponovil obred izpovedi večnih zaobljub lepe skupine sester v spomin na Marijo Mazzarello, ki je natanko pred sto leti 5. avgusta 1872, skupaj z desetimi drugimi sosestrami dala svoje življenje Kristusu in tako ustanovila družbo Hčera Marije Pomočnice. Pri tem obredu je bila bolj kot s svojimi

vseh, ki od vas prejemaajo dobrote, vam vzklikam: **»Hvala, drage hčere! Bodite srečne! Bodite blagoslovljene in ne pozabite, da ni nič izgubljenega, nič ni izgubljenega v vašem življenju!**

Zgodovina gre naprej, čas ruši kar obstaja, toda **delo za božje kraljestvo je zapisano v božjem Srcu in ostane na veke. Nekega dne, ko se vam bo razodel Gospod, boste prejele plačilo.**

S temi besedami, ki mi prihajajo iz srca, vas blagoslavljam. Naj ta blagoslov doseže vsak košček zemlje, kjerkoli je kakšna Hčerka Marije Pomočnice, in z njo Gospodova dobrota in ljubezen.«

telesnimi ostanki, živo navzoča duhovno njihova vedno ljubeča mati, Marija Mazzarello. Vrhovni predstojnik, Alojzij Ricceri, ki je obredu predsedoval, je naglasil pomembnost gesla, ki so si ga sestre za drugo stoletje obstoja zastavile: »prerojenje«, ki ga simbolizira »večna luč« v Marijinem svetišču v Turinu.

Med somaševanjem so za darovanje med drugim prinesle sestre na oltar tele simbolične darove: s. Marija Mazzarello, pranečakinja svetnice, je prinesla prva pravila družbe, vrhovna predstojnica pa sedanje konstitucije.

Mornežani so z izredno občutenostjo doživljali ta praznik: bilo je izredno veliko spovedovanja in obha-

janja, kar je don Bosko tako ljubil in za kar je živel.

Turin, praznik deklet

V Turinu so se odigrale slovesnosti od prvega do tretjega avgusta, toda čisto nekaj posebnega in izrednega pa je bil 9. avgust: nastop 650 atletinj, ki so prišle iz vseh zavodov Italije, naprej pri maši v baziliki Marije Pomočnice, popoldne pa na stadionu sester, ki nosi ime Laura Vicunja, s telovadnim nastopom, naslednjega dne pa s športnimi tekmovanji v odbojki, košarki, plavanju, kotalkanju in lahki atletiki. Nekaj čudovito lepega in skladnega je bil njihov nastop, zlasti v narodnih plesih različnih narodov.

V večernem mraku so zablesteli bengalski ognji in napis: »Vse to je naredila Marija Pomočnica!«

In pri nas?

Glavne slovesnosti so bile že 5. avgusta z zaobljubami sester v župnijski cerkvi na Bledu. Sklepna slovesnost pa je bila 8. decembra na Rakov-

niku. Zbrale so se predstavnice sester iz Slovenije in Hrvaške in pred Marijo Pomočnico izpovedale v vezani in nevezani besedi in petju vdanost Mariji in svoji ustanovi, ki je napravila v tej dobi toliko dobrega človeku, zlasti ženski mladini. **Sestre se zavedajo, da s svojim posvečenim življenjem najbolj globoko doživljajo radost, ki jo more dati življenje na tem svetu in obenem na najbolj učinkovit in nesebičen način pomagajo današnjemu človeku**, ki se čuti samega v boju za svoj človeški obstoj. Naš inspektor je zbranim sestram izrazil svoje čestitke, želje in vzpodbudo k zvestobi don Boskovemu duhu. — Ganljivo je bilo tudi duhovno srečanje z rajno s. Terezijo Domanjko na ljubljanskem pokopališču. **Sestre so prepričane, da je bila ona tista, ki je najbolj življenjsko, materinsko in duhovno predstavljala don Boska in Marijo Mazzarello.** — Lepo domačo slovesnost pa so imele sestre na Bledu 10. decembra, najprej pri oltarju, popoldne pa z akademijo na odru.

Naše sestre gledajo z zaupanjem in ljubeznijo v prihodnost. Vedo, da je z njimi Marija Pomočnica, don Bosko in Marija Mazzarello.

stk

Krvavi Burundi

Sedaj bo že leto dni, kar se nahaja v Burundiju v Centralni Afriki ob jezeru Tanganjika, naš mladi misijonar Jože Mlinarič. Najprej je napravil večmesečni tečaj za spoznavanje jezika, običajev in zgodovine te dežele, ki je po veliki večini naseljena s plemenom Hutu, medtem ko se vladajoče pleme imenuje Tuci in je v veliki manjšini. Med njimi pa živijo tudi maloštevilni pigmejci Batva. Medtem, ko so Tuci predvsem pastirji in zelo ponosni ljudje, so Hutu veseli in pridni poljedelci, in po postavi precej nižji od Tucijev. Živijo

raztreseni po gričih v kočah, skritih med bananami. Glavno mesto je Bujumbura ob Tanganjiki, vseh prebivalcev je skoro tri milijone in pol, dežela pa ni dosti večja od Slovenije.

Krščanstvo je začelo prodirati v deželo leta 1880. Največ zaslug pri tem imajo Beli očetje trapisti. Med 1922 in 1937 je deželo prevzela nekaka eksplozija krščanstva: vsa dežela se je masovno spreobračala. Od 15.000 kristjanov se je v tej dobi njih število povečalo na 250.000 in še 250.000 prosilcev zanj. Razumljivo je, da krščanstvo ni moglo takoj prodreti v globi-

no (saj še pri nas ni po toliko stoletjih). Vendar je spreobračanje pospeševalo nravno zdravje teh ljudi in njihovo globoko čutenje Boga, pripomogel pa je tudi njihov fevdalni red s svojo disciplino ter sadovi civilizacije, ki jih je dala kolonizacija, kot so šole, ceste ipd. Globok čut za skupnost in tradicijo se je v

in tudi več let. Vsak mora dokazati, da pozna krščanske resnice in jih tudi praktično živi.

Koncilska obnova je še bolj poglobila krščanstvo v Burduniju. Obetali so se vedno večji sadovi mirnega krščanskega sožitja in sodelovanja vseh plemen v deželi, ki jih je vse doslej delilo globoko sovraštvo.

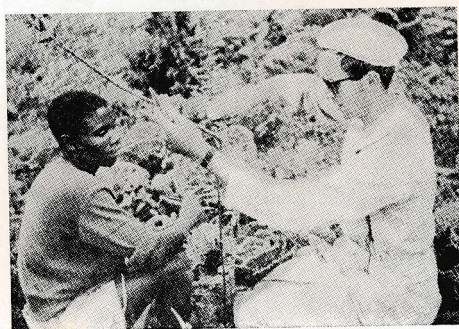

krščanstvu pretil v novo doživeto veselo bratstvo, ki je kar vabilo nekrstjane. Vsa družba je postala praktično krščanska, in nekrstjani so se začutili osamljene in nekako odrezane.

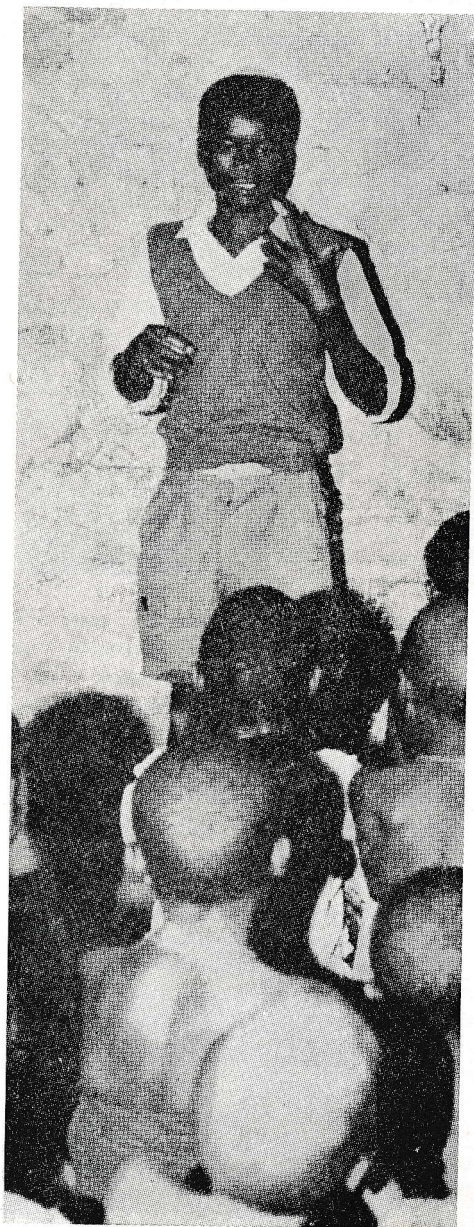
Cerkev je zelo dobro organizirana in ji pomagajo zelo učinkovito laiki in med njimi zlasti učitelji in katehisti. Njim so poverjene zelo zahtevne vodstvene in upravne vloge v župnijah in cerkvenih pokrajinah. Misijonarji živijo v centrih po dva ali trije, z nekaj sestrami, ki skrbijo za vzgojo ženske mladine in za zdravstvene ambulante. Iz teh centrov misijonarji večkrat na leto hodijo po misijonu in obiskujejo krščanske skupnosti po deželi.

Nikogar ne krščujejo na lahko. Katehumenat se deli v dve dobi, prva traja približno leto dni, druga pa tri

Toda »dolga noč nožev« med 29. in 30. aprilom 1972 je pokopala vse, kar je bilo z muko zgrajenega v skoro sto letih. Uprli so se Hutuji, ne ve se natanko zakaj, in začeli pokončevati Tucije in tiste Hutuje, ki se jim niso hoteli pridružiti. Zdi se, da je vlada bila o vsem dobro obveščena in je upor Hutujev izrabila kot pret-

vezo za splošen pokol vseh izobraženih Hutujev. Misijoni s 10.000, 15.000 prebivalci so ostali s 100, 150 preživelimi. Za tem je sledila sistematična likvidacija vseh Hutujev, ki so imeli kakšno izobrazbo ali družbeni vpliv: uradniki, študenti, učitelji, trgovci, duhovniki. Vse se je dogajalo ponoči: pobirali so jih iz stanovanj, iz bolnišnic, ječ, šol in jih pobijali ter poko-

pavali v skupnih jamah, ki so jih potem z buldožerji pokrili. Neki ruski profesor, ki je vodil bolnišnico v Bujumburi, in so mu poklali vse bolne Hutuje in tudi strežnike in asistente, je prosil sovjetsko ambasado, da bi se vrnil, ker ni mogel vzdržati ob takem prizoru.

Žrtev med Tuciji ni bilo več kot nekaj tisoč, med Hutuji pa preko 100.000. Oboji so bili po večini kristjani.

Ljudstvo je polagoma prišlo do zavesti samega sebe in se je hotelo rešiti fevdalnega jarma: toda mala „francoska revolucija“ je propadla.

Za krščanstvo se je z letom 1972 začelo leto nič.

V to leto nič je prišel naš misijonar in nam piše za božič:

»Burundijski nadškof je na romarskem shodu na veliki šmaren precej jasno spregovoril o krvavih dogodkih tukaj. Po tistem se je še marsikaj zgodilo in spremenilo, toda ne veliko na boljše. Sam predsednik je zelo ostro govoril na dan republike 28. novembra proti belcem in misijonarjem, češ da spet pripravljajo državni udar, kar pa je težko verjeti. Cerkveni predstojniki nam priporočajo, naj zelo pazimo na svoje izjave in na svoje delo. Glavno mesto je čisto spremenilo podobo po teh dogodkih: po ulicah srečuješ sedaj samo »dolge« to je, Tucije.

Slišal sem, da so »dolgi« bogoslovci zapustili semenišče, ker se jim obetajo po uradih dobra izpraznjena mesta. — Treba je molčati in ostati z ljudmi. Veliko gorja so mi prizadeli ti dogodki, ko moraš gledati, kako ti pobirajo najboljše ljudi iz župnije in ne moreš nič pomagati. Večinoma so doma praznih rok čakali na usodo. Rdeči križ je poslal že precej pomoči vdovam in sirotam na župnije. Vse to moramo deliti bolj na skrivaj. Pridigamo spravo in odpuščanje po nekaj hribov skupaj, toda odpustiti je težko, ker so rane zelo globoke. Vseeno ljudje želijo mir, bratstvo. Treba bo še orati in sejati. pridite na pomoč!«

stk

V spomin misijonarju Jožefu Ggedru

Iz Honkonga je prišla novica, da je tamkaj v prvi polovici novembra umrl starosta slovenskih misijonarjev, naš sobrat duhovnik Jožef Geder, po 43. letih misijonarjenja na Kitajskem in v 72. letu starosti.

Rajni misijonar se je rodil 17. februarja 1901 v Rogaševcih, v župniji Sv. Jurija na Goričkem v Prekmurju. Ljudsko šolo je dovršil v domači vasi. Ker je rasel v zdravi in verni kmečki družini ter v tesnem stiku z župnijskim središčem, se mu je kmalu porodila želja, da bi mogel iti študirat in postati duhovnik. Pri tem sta mu verjetno bila v spodbudo dva rojaka, duhovnik Jožef Radoha, ki je številnim prekmurskim fantom pomagal doseči duhovniški ideal, in klerik Jožef Kerec, ki je pozneje kot prvi slovenski salezijanec odšel v misijone na Kitajsko. Pod njunim vplivom je stopil leta 1916 v salezijanski zavod v Veržeju, nato na Rakovniku in na Radni, kjer je dovršil gimnazijo. Ker slovenski salezijanci takrat še niso imeli lastnega noviciata, se je mladi kandidat z deseterico tovarišev odpeljal daleč na Poljsko v bližino Krakova, kjer je zaključil noviciat avgusta 1920 s prvimi redovnimi zaobljubami. Nato je na salezijanski višji gimnaziji v Krakovu nadaljeval in maturiral. Potem se je vrnil v domovino in tri leta delal med mladino kot asistent in vzgojitelj na Rakovniku.

V tem času je pokazal vso svojo pridnost, spretnost, nadarjenost, dobroto, pobožnost, posebno pa še veliko vnemo in ljubezen pri vzgajanju zapuščene mladine. O mladem Gedru ne moremo reči, da bi bil izredno nadarjen za teoretične in visoke študije, čeprav tudi v teh ni bil med zadnjimi. A gotovo je imel čisto posebno žilico za praktične vsakdanje stvari. Vsega se je lotil, vsega se je mimogrede naučil. O prostem času, posebno med počitnicami, je bil zidar,

pleskar, mehanik, urar, tiskar, bolničar in podobno. Kako mu je vse to pozneje v misijonih prav hodilo!

Bogoslovje je dovršil v Turinu in bil posvečen v duhovnika 7. julija 1929. Tedaj je tudi dozorel njegov misijonski poklic. Prosil je predstojnike, da bi šel na Kitajsko. Tako se je jeseni 1929 kot 28-letni duhovnik odpeljal na Daljni vzhod.

Njegova prva misijonska postojanka je bila v središču salezijanskega

vikariata v Shiuchowu. Tu naj bi se priučil jeziku in prilagodil okolju. Že po dveh mesecih ga je salezijanski škof Versiglia hotel vzeti s seboj za spremljevalca na vizitacijski poti po vikariatu. V zadnjem trenutku je prišlo nekaj vmes in nadomestil ga je novomašnik Caravario. Na tem potovanju so roparji oba ubili (25. 2. 1930), ker sta branila čast kitajskih redovnic, ki so z njima potovale. Našemu misijonarju je božja previdnost namesto mučeniškega venca določila venec trdega apostolskega dela, ki je trajalo 40 let.

Njegovo misijonsko delo se je v glavnem odvijalo na treh postojankah, in sicer v Tungpiju, Linchowu in Namyungu.

»Ves čas, kar sem prišel v misijon, sem preživel v okraju Linchow: osem let sem bil v gorskem trgu Tungpi, ki je od Linchowa oddaljen sedem ur hoda; drugih devet let (1936—1945), to je skozi vso kitajsko—japonsko

vojno, pa sem prebil v Linchowu kot predstojnik dveh misijskih okrožij: Linchow in Yeungshan. Ko so bili skoro vsi ostali misijonarji internirani, sem ostal sam. Koliko sem preстал v teh letih vojne, se ne da popisati.«

Pod njegovim vodstvom se je misijon v Tungpiju izredno lepo razvijal. V središču so sezidali lepo cerkev Marije Pomočnice, v bližnjih in daljnih vaseh pa so ustanovili celo vrsto pomožnih postojank.

Po smrti škofa Canazeia je bil Geder imenovan za generalnega kapitularja in je vodil shiuchowsko škofijo skoraj dve leti (1946—1948). Takole

Cerkev Marije Pomočnice v Linchowu

piše: »Vpregli so me v škofijski voziček. Bili smo ravno po vojni. Zavezniki so sicer zmagali, a naša Kitajska je bila čisto na tleh. Tudi naš misijon je zelo veliko pretrpel: zgubili smo tri misijonarje, več hiš in šol je bilo podrtih. Zato delo ni bilo lahko. Toda ljubi Bog se me je kmalu

usmilil in poslal tretjega škofa ter me tako rešil težke odgovornosti. Novi škof me je hotel obdržati za svojega generalnega vikarja, toda mene je vleklo na deželo med ljudstvo. Odšel sem v enega najtežjih delov našega misijona v Namyung. Najtežji zaradi posebnega narečja in zaradi neprestanih roparskih vdorov.

V tem okrožju smo imeli šest postojank ter dve lepi in prostorni cerkvi. V času komunistične revolucije je bila ena cerkev z rezidenco vred požgana, vse drugo je bilo zaplenjeno. Moral sem iti v Namyung, kjer sem ostal tri leta in se najprej bavil z raznimi stroji (radio, ure in z drugim), potem pa ves čas z bolniško oskrbo ljudi. Nazadnje mi je nova oblast dala odpustnico iz Kitajske 16. maja 1952.«

Misijonar Geder je nato nadaljeval misijsko delo v Hong-Kongu vse do svoje smrti. Najprej so mu predstojniki poverili službo ekonoma v novem Tang-king-pojevem zavodu, kjer je bil tedaj ravnatelj naš misijonar Andrej Majcen.

Takole priše Geder: »Pot v notranjost Kitajske je strogo zaprta. Zato so me poslali v to ogromno betonsko škatlo za ekonoma. To je zelo nesrečna služba zame! Tako sem si želel nazaj nekam, kjer bi lahko pasel duše, pa sem padel v kremplje suhim številkam!« Ta želja po neposrednem delu za duše se pogosto ponavlja v njegovih tedanjih pismih. Po dveh letih se mu je želja izpolnila: spet se je lahko posvetil ljudem in ne več številkam.

»Tu imam dela čez glavo,« piše. Po 28 letih sem spet postal profesor in spovednik za razne slovanske jezike. Tu je veliko beguncev, posebno Poljakov in Rusov. To so zelo verni ljudje in povsod, kamor pridejo, iščejo dušne podpore in tolažbe.«

Z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo je vsako leto pripravljaj na krst več oddelkov katehumenov. To je bilo poleg spovedovanja njegovo najljubše opravilo. Spovedoval je ne

samo v Tang-king-pojevem zavodu, temveč tudi po številnih drugih moških in ženskih redovnih družinah v Hong-Kongu in okolici, kamor se je redno vsak teden vozil z motorjem tudi 20—30 km daleč. Poleg tega je imel še redne konference, predavanja in pridige, tako med tednom, kakor ob nedeljah.

Nekaj časa je imel na skrbi tudi mlade salezijanske kandidate. Ti so ga tako vzljubili, da so jokali, ko so se selili v drug zavod, saj jim je bil vedno dobri očka.

Vsega skupaj se je vrnil v domovino trikrat za krajšo dobo, a še to

je uporabil ja širjenje misijonske misli. Po zadnji vrnitvi v Hong-Kong je omagal. Ko ni mogel več misijonariti z delom in besedo, je misijonaril z molitvijo in trpljenjem. Vse je daroval za svoje drage Kitajce.

Z rajnim Jožefom Gedrom smo Slovenci izgubili enega svojih pomembnejših misijonarjev. Gotovo nam bo pri Bogu izprosil, da bo dobil primerenih naslednikov, ki bodo nadaljevali njegovo delo za evangelizacijo Kitajske.

A. Vode

Francu Vogrinčiču v spomin

Na Kapeli pri Radencih je 18. novembra 1972 umrl salezijanski duhovnik Franc Vogrinčič. Njegova življenjska pot se je začela 14. novembra 1895 na Cankovi v Prekmurju. Oče ga je dal učiti za krojača, v sebi pa je nosil skrito željo, da bi postal duhovnik. Iz Marijinega lista je zvedel za salezijance. Na posredovanje Jožefa Klekla je bil sprejet v salezijanski zavod v Cavaglià blizu Turina, kjer je začel nižjo gimnazijo. Višjo srednjo šolo je nadaljeval v Veržeju. Pred bogoslovjem je bil štiri leta vzgojitelj osnovnošolcev na Rakovniku. Potem je šel spet v Turin na bogoslovne študije, končal pa jih je na Radni pri Sevnici. V mašnika je bil posvečen leta 1925 v trapistovskem samostanu v Rajhenburgu. Duhovniška služba ga je vodila na razna mesta: v Mursko Soboto, potem na Kodeljevo v Ljubljano, nato celo v Šaštín na Slovaško.

Natanko pred 40 leti je prišel prvič na Kapelo za ravnatelja bivšega doma sv. Jožefa. Tu je z veliko ljubeznijo skrbel za bolne sobrate. Po štirih letih je prevzel vodstvo deške prevzgojevalnice na Selu v Ljubljani, a že naslednje leto je prišel v Marijanišče v Verzej. Zadnje leto pred vojno se je spet posvetil bolnikom na Kapeli. Ko

je nemška vojska zasedla naše kraje, se je umaknil v Mursko Soboto v Martinišče. Rad bi se posvetil kot duhovnik in vzgojitelj slovenski mladini, a

mu Madžari niso dovolili. Po končani vojni se je vrnil na Kapelo, kjer je ostal do leta 1952 kot župnijski upravitelj.

Po kratkem presledku v Murski Soboti in Mali Nedelji se je 1957. do

končno vrnil na svojo Kapelo. Kot župnijski upravitelj je obnovil porušeno župnišče in cerkev.

Zadnjih deset let je bilo njegovo delo neopazno, vendar veliko. Bil je pravi don Boskov sin in se je dobesedno držal njegovega priporočila: Služite Gospodu v veselju. Kdorkoli je kdaj z njim živel, dobro ve, koliko pristnega veselja je znal vlit v duše posameznikov in skupnosti. Še drugo don Boskovo lastnost je imel: rad je imel otroke in bolnike. In tretja don Boskova lastnost: z izrednim vese-

ljem in učinkovitostjo je učil krščanski nauk.

Takšna je bila pot tega pravega duhovnika in don Boskovega sina.

Zadnji 2 leti, zlasti zadnje mesece, je rajni potreboval posebne nege in oskrbe. To mu je požrtvovalno nudila tamkajšnja gospodinja Terezija Jerič, sestra naših dveh sobratov Jeričev. Stregla mu je noč in dan z izredno požrtvovalnostjo. Bog naj jo zato obilno poplača, sobratu pa naj da večni pokoj.

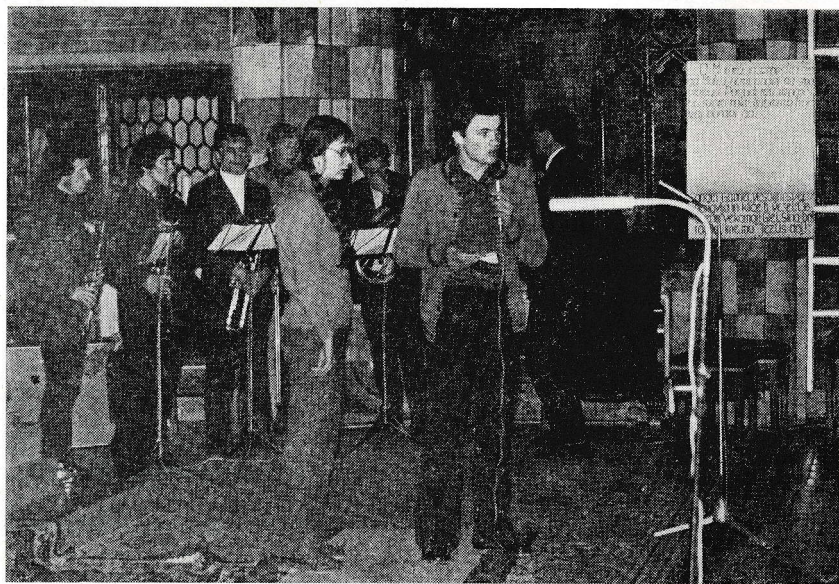
stk

Rakovniška mladina za Brezmadežno

Kakor za vsak večji praznik, tako se je tudi za praznik Brezmadežne, rakovniška župnijska skupnost pripravljala s tridnevnicco. Prvi dan so nam otroci z ljubeznijo pričarali Ma-

čutimo varne in srečne! Prosimo te tudi za tiste otroke, ki nimajo dobrih mamic. Mati, ti jih ne boš pustila same, žalostne in zapuščene...»

Ob koncu so otroci podarili Mariji šopek cvetja, simbol njihove ljubezni do Marije in šli veselo domov.

rijo kot svojo mamo. Zbrali so se ob njej, veliko bi ji radi povedali, prosili in marsikaj zaupali: »Marija, ti veš, da mi potrebujemo mater, da smo samo ob materi srečni. Pri tebi se

Drugi dan je srednješolska mladina prikazala, kako veliko in plemenito je posvečeno devištvo. Pokazala je hrepenenje človeka po izvirni lepoti, saj se Bog razodeva najpopolneje pre-

ko čistih duš svetu. Tudi oni so poklonili Mariji šopek belih nageljnov:

»Tak cvet si ti, Devica. Tako si ljubila, da si se vso izročila Gospodu in postala dekla v službi njegove ljubezni. Zdaj vemo, Marija, samo kdor ljubi večno ljubezen nad vse, ne postane suženj človeške zmaličene in skvarjene strasti. Devica, zarja novega sveta, prižgi v naši notranjosti luč, svetlobo, raj...!«

Študentje in bogoslovci so tretji dan ob slikah in zbornem petju razmišljali, kako svet prežeti z ljubeznijo po zgledu Device Marije.

»Marija, daj nam razumeti, da je devištvo sad ljubezni, da je znamenje popolne izročitve Bogu v službi bratom in sestram. Sprejmi tudi nocoj ta šopek rdečih rož v znamenje naše ljubezni do tebe s prošnjo, da bi tvoja ljubezen očiščevala našo v odnosih do bratov in sester.«

Ali ga poznate?

Črtice iz don Boskovega življenja

10. Kako je bil naš oče katoliški tudi v skrbi za duhovne poklice.

Franc Cerutti je čutil jasen poklic za duhovnika. Don Bosko ga je sicer močno privlačil, vendar je čutil nagnjenje za kapucinski red. Bil je namreč zelo mirnega značaja in se je bal tolikšne bučnosti don Boskovega Oratorija.

Naš oče ni nikdar silil v koga in mu hotel dopovedovati, naj napravi, kakor mu on svetuje. Tudi tedaj ne, kadar je čisto jasno uvidel, da ima kdo poklic za njegovo družbo. Dobro je vedel, da pravi apostol najde svoje mesto povsod tam, kjer so duše, ki potrebujejo njegove pomoči. Vseeno se je zavedal, da njegova družba brez številnih poklicev ne bo mogla obstajati.

Nekega dne je don Bosko imel tale pogovor s Ceruttijem:

— Cerutti, hodiš že v tretjo gimnazio in si star štirinajst let. Vem, da bi rad postal duhovnik. Si že kdaj razmišljal o tem?

— Pravzaprav sem že mislil na to. Čutim, da me Gospod kliče. Vendar se ne morem odločiti kam in kdaj.

— Za vse to imaš še čas. Skušaj pa že sedaj res sveto živeti.

— V Oratoriju je okolje za poklic zelo ugodno. Če bi bilo odvisno od mene, bi rad ostal za vedno pri vas. Dostikrat se vidim v talarju, kakršen je vaš in se mi zdi, da sem obdan od mladih duš, ki naj bi jih vodil k Bogu. Toda neki notranji glas me vabi h kapucinom. Povejte mi, kaj naj napravim.

— Kaj naj napraviš, dragi sinko? Veš kaj? Jaz sam bom šel s teboj v samostan Marije v Polju in bom govoril s patrom gvardijanom, da te sprejme med svoje. Potem boš mogel sam izbirati. Sicer je pa Bog tisti, ki daje poklic.

Šla sta v samostan Marije v Polju. Don Bosko je Ceruttija predstavil gvardijanu, sam je pa šel v cerkev in molil, da bi Bog dal vsem pravo razsvetljenje. Razgovor je trajal četrtr ure. Potem sta se poslovila od predstojnika sta se proti poldnevu

vrnila v Oratorij. Predno sta šla h kosilu, je Cerutti potihlo rekel don Bosku:

— Ne bom šel h kapucinom. Moj prostor je tukaj. Me hočete sprejeti med svoje sinove?

— Zakaj pa ne? Vedno bova dobra prijatelja. Jaz ti bom dal, kar imam: kruh in delo. V božjem imenu pa ti morem obljubiti plačilo v nebesih.

Cerutti Franc spada med velike osebnosti salezijanske družbe.

Fr. De la Hoz — V. Dermota

Salezijanski vestnik

Dragi don Boskovi prijatelji, sklenili smo preimenovati **ZVON MARIJE POMOČNICE** v **SALEZIJANSKI VESTNIK**, ker to glasilo cele salezijanske družine, ki obsega salezijance, Hčere Marije Pomočnice in sotrudnike, povsod po svetu imenujejo tako. S tem je tudi premaknjen poudarek z rakovniške cerkve Marije Pomočnice na namen, ki ga to glasilo mora izpolniti v naši družini. Člen 32. naših novih konstitucij pravi takole: **Salezijanski vestnik je uradno glasilo za salezijansko družino. Urejevan je po navodilih vrhovnega sveta in ima namen širiti don Boskovega duha, spoznavati salezijansko delo in njegove potrebe, povezovati in navduševati druge skupine naše družine ter pridobivati poklice.**

Ta namen je skušal dosežati že doslej Zvon Marije Pomočnice, in v tem smislu bo nadaljeval tudi **SALEZIJANSKI VESTNIK**.

Don Boskov praznik na Rakovniku

Slovesno praznovanje sv. Janeza Boska, ustanovitelja Salezijancev in Hčera Marije Pomočnice bo v nedeljo 28. januarja. Ob 8 bo maša g. škofa, Dr. Janeza Jenka, popoldne ob 15.30 slovesna akademija za salezijanske sotrudnike in don Boskove prijatelje. Salezijanska družina se bo na ta dan pripravila tudi z devetdnevno, ki bo od 18. do 27. t. m. ob 18.30.

Lepo vabljeni.

Tudi letos prirejajo salezijanske župnije v Ljubljani večdnevno skupno romanje v **TURIN**, in sicer od 24. do 27. avgusta. Več o tem romanju k turinskim svetnikom v majniški številki našega lista.